

За щастливитѣ бѣ настанала пролѣтъ. Така започна животътъ на кученцето въ чуждия край.

Отначало новиятъ животъ като че му се усмихна. По природа то бѣ приятно, гладко, галено, и по възпитание вежливо и чистоплътно кученце. Като поизсѣхна и като се постопли, то доби напълно приличенъ видъ и се хареса на момиченцето, което живѣше въ кжщата, подъ чиято стълба то намѣри първия си подслонъ. Безъ да се подмазва, то се доближи до момиченцето представи му се и почна да разказва патилата си, т. е. сви уши, повъртѣ опашка и се усмихна. После взе предпазливо изнесената отъ момиченцето корица хлѣбъ и я изяде безъ да бърза, макаръ че бѣ твърде гладно. Следъ това събра трохитѣ, поблагодари съ погледъ, като даде да се разбере, че тъй би постъпило и съ едно кжче месо. И, наистина, такова то скоро получи. Погладиха го предпазливо, то близна ржка, но безъ да се подмазва, а съвсемъ искрено, както бива въ добро общество. Понеже съ него не се занимаваха дълго, то трѣбваше да се опознае съ околността, съ надежда да намѣри захвърлени кокали или нѣщо друго. По-рано посещаваше безплатнитѣ гостилници зарадъ разнообразието на храната и заради интересни срещи, а сега това стана за него необходимо и, както винаги се случва, то срещна голѣми мжчнотии. Въ неговото градче всичко му бѣше познато; тамъ можеше да си избира храна по свой вкусъ, а тукъ бѣ принудено да се задоволява често съ развалена и неприятна храна.

Като поскита изъ дворища и улички, натъквайки се на разни неприятности, кученцето се върна въ приветливата кжща и седна малко отстрани, очаквайки да се появи отново момиченцето. То наистина се появи, пакъ го повика, поглади го вече по-смѣло, дори го потупа. Но момиченцето нищо не му даде, а кученцето нѣма смѣлостъ да си изпроси. И понеже въ кжщи не